

Ystäville

Kirjoittanut Irmeli Pääkkönen

Olipa kevättä vielä,
oli kaunis kasvunaika.
Koivut kukki kunnahilla.
Tuonne löysi tyttöparvi
ylimmäiset ystävykset.

Niin kuin välkkyi valkotuohi
päiväkullan kuumetessa,
punapaulat niinpä liehui,
vaate hohti valkeainen
tyttökansan tanssiessa.

Niin kuin notkui raudusritva
helskyi nauru neitojoukon.
Koivunlatvan kottarainen
tuota kuuli kummastellen,
itse laululle rupesi.

Niin kuin vankka koivunvitsas
sovun suhde sommiteltu:
olla aina ystävykset,
ilojuhline muassa
avullisina ahdingoissa.

Kasvoi koivut korkealle
monen vuoden vierissä.
Miero ystävät hajotti:
kuka kulki muille maille,
kuka pankolla paleli.

Sammaleissa tuohen pinta
vankka oksa voimatonna,
Tuoni kutsui tuttujansa.
Ilo haipui haikeaksi
kun oli ero edessä.

Kevät kaunis karkuteillä,
onnen aika unholassa,
vaivat kasvoi vastuksiksi.
Vielä ystävät yritti
toisiansa toimitella.

Onpa muistoja muassa
sitehinä siskoksilla.
Ilon aika tallellamme
pisaroissa pienemmissä.

Ystäville

Kirjoittanut Irmeli Pääkkönen

Vielä laulaa latvalintu.